

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CRICHTON, MICHAEL

Eruptia / Michael Crichton & James Patterson. - București :
Bookzone, 2024

ISBN 978-630-305-301-1

I. Patterson, James

821.111

Traducător: **Diana Morărașu**

Redactor: **Irina Rotaru**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

Eruption

Copyright © 2024 by CrichtonSun, LLC and James Patterson

This edition published by arrangement with Little Brown and
Company, New York, USA.

All rights reserved.

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

**MICHAEL CRICHTON
JAMES PATTERSON**

ERUPȚIA

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

PROLOG

Această primă parte a poveștii mai ample despre erupția vulcanului Mauna Loa a devenit informație clasificată la câteva zile după ce s-a petrecut: în 2016, la Grădina Botanică Hilo. Și a rămas clasificată până de curând.

UNU

Hilo, Hawaii

28 martie 2016

Rachel Sherrill, ce urma să împlinească 30 de ani în câteva zile, cu un masterat în Biologia conservării la Stanford, stea în ascensiune în lumea ei, încă se considera cea mai deșteaptă fată din clasă. *Din orice clasă.*

În acea zi însă, la Grădina Botanică Hilo, încerca să fie cea mai cool suplinitoare pentru o ceată de copii neastâmpărați de clasa a cincea, care o priveau cu ochi mari.

— Să recunoaștem, Rachel, îi spusese în dimineața aceea Theo Nakamura, directorul grădinii botanice. Cea mai bună cale de a-ți folosi cu succes imaturitatea e să te ocupi de turiștiiăștia de dimensiuni reduse.

— Vrei să spui că mă comport ca un puști de 10 ani?

— În zilele tale bune, da, răspunsese Theo.

Theo era omul de știință neînfricat care o angajase cu un an înainte, când se deschisese parcul. Oricât de tânăra era — și arăta —, Rachel era foarte bună în munca ei, adică biolog șef al parcului. Era slujba ideală, îi plăcea la nebunie.

Și, ca să fie sinceră, una din părțile preferate ale muncii ei presupunea organizarea de tururi pentru copii.

În dimineața aceea, plimba prin parc un grup de școlari foarte norocoși și foarte înstăriți veniți tocmai de la Convent and Stuart Hall din San Francisco.

Rachel încerca să-i distreze și să-i învețe câte ceva despre lumea naturală din jurul lor.

Dar oricât și-ar fi dorit să le vorbească despre ceea ce vedeau – grădina de orhidee, bambușii înalți, cocotierii, arborii de jaca, plantele comestibile precum arborii de pâine, nucile de kukui și ananasul roșu, cascadele încrucișate înalte de treizeci de metri, arbuștii de hibiscus oriunde întorceai privirile – Rachel trebuia să concureze pentru atenția copiilor cu doi dintre cei cinci vulcani de pe Insula Mare, care erau și cei mai apropiați: Mauna Loa, cel mai mare vulcan activ din lume, și Mauna Kea, care nu a mai erupt de mai bine de patru mii de ani.

Era limpede că pentru acești puștani de la oraș cele două piscuri gemene erau punctul culminant al excursiei, cea mai bună priveliște pe care vor fi văzut-o într-o vedere a acestui tărâm de vis numit Hawaii. Ce copil n-ar fi dat orice ca să vadă Mauna Loa erupând și scuipând un șuvoi de lavă încinsă la peste 1 000 de grade?

Rachel le explică, așadar, că solul vulcanic din Hawaii era unul dintre motivele pentru care insula avea atâtea frumuseți naturale, un exemplu demn de prezentare în PowerPoint al lucrurilor bune care au ieșit de pe urma fostelor erupții, ajutând insula să crească arbori de cafea care produceau o cafea mai delicioasă ca oricare alta.

– Dar vulcanii nu vor exploda astăzi, nu? întrebă o fetiță, cu ochii căprui ațintiți asupra celor două piscuri.

– Dacă îndrăznesc să se gândească la așa ceva, răspunse Rachel, o să construim un dom deasupra lor, ca acelea care se fac acum peste stadioanele noi. Să vedem dacă le place *asta* data viitoare când încearcă să scoată ceva abur.

Niciun răspuns. Liniște mormântală, mai precis. Rachel zâmbi. Uneori, nu se putea abține.

– Și ce fel de cafea vine de aici? întrebă un alt elev, genul zece pe linie.

– Starbucks, zise Rachel.

De data asta izbucniră în râs. *Una după alta*, își spuse Rachel. *Nu uita să dai bacșiș chelnerilor.*

Dar nu toți puștii râdeau.

– De ce se înnegrește copacul ăsta, doamnă Sherrill? strigă un băiat curios, cu o pereche de ochelari metalici care-i tot aluneca pe nas.

Christopher se îndepărtase de grup și acum stătea în fața unui pâlce de copaci banian, la cam treizeci de metri distanță, peste pajiște.

În clipa următoare auziră toți o bubuitură, ca un tunet îndepărtat. Rachel se întrebă, la fel cum se întrebau de fiecare dată nou-veniții pe insule: *vine o furtună sau e începutul unei erupții?*

În timp ce majoritatea copiilor se uitau în sus, la cer, Rachel alerga la ochelariștii studiosi, care se uita la copacul banian cu o expresie de îngrijorare înscrisă pe chip.

– Christopher, începu Rachel când ajunse la el, știi că am promis să-ți răspund la toate întrebările...

Dar cuvintele i se opriră în gât. Văzuse și ea ce vedea Christopher și nu-i venea să creadă.

Nu numai că cel mai apropiat copac banian se înnegrise, dar Rachel putea vedea plaga întunecată ca tăciunele întinzându-se ca uleiul vărsat, o pată sinistră; numai că întunecimea asta urca în sus, în copac. Era ca un fel de curent de lavă răsturnat care venea de la unul dintre vulcani, dar lava asta sfida nu numai gravitatea, ci tot ceea ce știa Rachel Sherrill despre plante și bolile copacilor.

Una peste alta, poate că nu era cea mai deșteaptă fată din clasă.

DOI

— Ce dracu'..., încep Rachel, apoi se opri, dându-și seama că lângă ea se află un puști cam sensibil de numai 10 ani.

Se așază pe vine și observă petele negre, suspecte, care urcau pe copac, ca niște urme ale vreunui animal mitic cu labe rotunde. Rachel îngenunche și miroși petele. Iarba nu era umedă. De fapt, la pipăit firele păreau ca țepii unei perii de sârmă.

Cu o zi înainte nu era nicio pată neagră aici.

Atinse scoarța altui copac afectat, iar aceasta se sfărâmă și se făcu praf. Fata își privi mâna: pe degete avea niște pete mici, negre, ca de cerneală.

— Copacii ăștia trebuie să se fi îmbolnăvit, spuse ea.

Era tot ce-i putea spune micuțului Christopher. Apoi încercă încă o glumă.

— Cred că-i învoiesc și-i trimit acasă astăzi.

Băiatul nu râse.

Deși era în toiul dimineții, Rachel anunță pauza de prânz.

— Dar e prea devreme pentru prânz, spuse fetița cu ochi căprui.

— Nu și după ora de la San Francisco, îi atrase atenția Rachel.

Și îndrumă copiii înapoi spre clădirea principală: în mintea ei se învârteau nebunește tot felul de explicații posibile pentru ceea ce tocmai văzuse. Dar niciuna

nu avea sens. Rachel nu văzuse și nici nu citise vreodată despre așa ceva. Nu era opera gândacilor vampir care, lăsați în voia lor, erau în stare să devoreze un întreg copac banian. Sau a Roundup, ierbicidul pe care îngrijitorii îl foloseau cu prea mult zel pe cei treizeci de acri ai parcului care se întindea până la golful Hilo. Rachel avea convingerea că ierbicidele erau un rău necesar, la fel ca primele întâlniri.

Dar acum era altceva. Ceva mai întunecat, poate chiar mai periculos, un mister pe care trebuia să-l rezolve.

În timp ce copiii se aflau la cantină, Rachel alergă la birou. Îl informă pe șeful ei, apoi îl sună pe Ted Murray, un fost iubit de la Stanford, cel care o recomandase pentru jobul acesta și o convinsese să îl accepte, și care lucra acum la Corpul de Ingineri ai Armatei din cadrul Bazei Militare.

— S-ar putea să avem o chestie aici, îi spuse Rachel.

— O chestie? Dumnezeuule! Voi, oamenii de știință, cu vocabularul vostru! glumi Murray.

Îi explică ce văzuse, știind că vorbea prea repede și cuvintele i se rostogoleau unul după altul din gură într-un suvoi nestăvilit.

— Mă ocup, răspuse Murray. Trimit câțiva oameni la voi de îndată ce pot. Și nu intrați în panică. Sunt sigur că există o explicație rațională pentru... chestia asta.

— Ted, doar știi că eu nu mă sperii ușor.

— Mie-mi spui? răspuse Murray. Știu din experiența personală că de obicei tu ești cea care face treburile de speriat.

Rachel închise, conștientă fiind că era speriată, cea mai neagră spaimă pentru ea: aceea de *a nu ști*. În timp ce copiii mâncau cu mare zarvă prânzul, încălță adidașii pe care-i ținea sub birou și se întoarse în goană la pâlcul de copaci banian.

Când ajunsese acolo, observă că numărul copacilor înnegriți crescuse, pata întinzându-se în sus de la rădăcinile aeriene separate, care se ridicau în văzduh ca niște degete cenușii, încovoiate.

Rachel Sherrill încercă să atingă un copac. Parcă era un cuptor încins. Se uită rapid la degete, să fie sigură că nu se pârlise.

Ted Murray o asigurase că va trimite câțiva oameni să cerceteze de îndată ce va putea aduna o echipă. Rachel alergă înapoi la sala de mese, de unde își recuperează grupul de copii de clasa a cincea din San Francisco. Nu era cazul să intre în panică. Cel puțin nu încă.

Ultima oprire fu la o pădure tropicală în miniatură, departe de pâlcul de banieni. Avea senzația că turul nu se mai termina odată. Într-un sfârșit, când periplul se încheie, Rachel le spuse:

- Sper să vă întoarceți într-o bună zi.
- O fetiță subțire ca o trestie o întrebă:
- O să aduci un doctor pentru copacii bolnavi?
- Exact asta am de gând să fac imediat, răspunse

Rachel.

Se răsuci pe călcâie și o luă din nou la fugă spre copacii banian. Se simțea de parcă întreaga zi ar fi explodat în jurul ei, ca unul dintre vulcanii din depărtare.

TREI

Din difuzoarele care pâraiau și trosneau explodă o voce puternică: șeful lui Rachel Sherrill le cerea vizitatorilor să evacueze imediat grădina botanică.

— Acesta nu este un exercițiu. Este o necesitate pentru siguranța tuturor celor aflați în perimetru. Asta include tot personalul parcului. Vă rog, toată lumea să părăsească imediat parcul!

În câteva secunde, vizitatorii din parc începură să alerge spre Rachel. Perimetrul era mai aglomerat decât crezuse. Mamele fugeau cât le țineau picioarele, împingând cărucioare. Copiii alergau în fața părinților. Un adolescent pe bicicletă trase de ghidon ca să evite un copil, căzu, se ridică înjurând, se ridică înapoi pe bicicletă și-și văzu de drum.

— Ar putea fi un vulcan, răsună vocea unei tinere.

Rachel văzu două jeepuri ale armatei parcate lângă pâlcul de copaci banian din depărtare. Alt jeep trecu în trombă pe lângă ea; la volan era Ted Murray. Îl strigă, dar Murray nu se întoarse, probabil nu o auzise din cauza vacarmului.

Jeepul lui Murray se opri, iar soldații săriră din el. Murray îi îndrumă să formeze un perimetru de siguranță în jurul intrării în poienița cu banian și să se asigure că vizitatorii parcului se îndreaptă spre ieșire.

Rachel alergă spre copacii banian. Alt jeep frână scurt în fața ei; din el sări un soldat.

— Vă îndreptați în direcția greșită, spuse acesta.

— Nu... nu înțelegi, bâigui ea. Aceștia... aceștia sunt copacii mei.

— Nu vreau să fiu nevoit să vă spun a doua oară, doamnă.

Rachel Sherrill auzi vuietul unui motor de elicopter; ridică privirile și zări un elicopter care ieșea din norii de după piscurile gemene. Îl văzu aterizând, văzu ușile deschizându-se. Din el se revărsară oameni în costume de protecție, cu rezervoare în spinare, care țineau în mâini extincitoare cu inscripția FOC RECE. Le așezară ca pe niște arme și începură să alerge spre copaci.

Copacii ei.

Rachel o rupse la fugă spre ei și spre foc.

Exact în clipa aceea auzi o altă bubuitură din văzduh. Și de data asta fu sigură că nu venea nicio furtună.

Nu, te rog, nu astăzi, șopti în sinea ei.

PATRU

A doua zi, în cotidianul din Hilo, în *Hawaii Tribune-Herald*, nicio mențiune despre evacuarea de la grădinile botanice. Nici în *Honolulu Star-Advertiser*. Sau în celelalte ziare de pe insulă. Nicio relatare nici în *New York Times*.

Niciun canal local de știri nu pomenise nimic despre ceea ce se întâmplase în parc în ziua precedentă. Nicio discuție despre asta la posturile de radio, altminteri obsedate de turismul hawaiian în scădere în primul trimestru al anului.

Fuseseră câteva mențiuni pe rețelele sociale, dar nu prea multe, nimic viral, poate pentru că în acea zi de luni nu era prea multă lume la grădinile botanice Hilo. Câteva postări pe Twitter vorbeau despre un incendiu mic care fusese lichidat grație răspunsului rapid, deși câțiva oameni pomeniseră ceva despre un elicopter care aterizase în perimetru când ei tocmai ieșeau din parc.

Dar nimic surprinzător în toate astea. Așa era Hilo. Așa era veselul Hawaii, în ciuda faptului că lumea de aici trăia la umbra vulcanilor, cu această amenințare constantă în viețile tuturor. Periodic, privirile tuturor se întorceau, inevitabil, spre Mauna Loa și Mauna Kea.

Parcul rămase închis pentru două zile.

Apoi se redeschise ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

LBRIS

We know
books

ERUPTIA

CAPITOLUL 1

Honoli'i Beach Park, Hilo, Hawaii

Joi, 24 aprilie 2025

Timp rămas până la erupție: 116 ore, 12 minute, 13 secunde

— Dennis!

Aflat pe plajă, John MacGregor trebui să urle pentru ca surferul să-l audă în vuietul valurilor.

— Ce-ar fi să nu o faci pe *kūkae* cu mine, dacă nu te superi?

Puștii pe care îi antrena John MacGregor mai auziseră expresia aceasta de la el și știau foarte bine că nu era un compliment. *Kūkae* era cuvântul hawaiian nativ pentru „țcănit”, iar când John MacGregor îl folosea însemna că cel aflat în valuri acționa ca și cum n-ar mai fi fost în viața lui pe o placă. Sau era pe punctul de a ajunge sub ea.

Mac avea 36 de ani și era un surfer desăvârșit sau fusese așa în tinerețe, înainte ca genunchii să înceapă să-i scârțâie de parcă ar fi fost o orchestră la paradă ori de câte ori lua poziție pe placă. Acum, pasiunea lui pentru acest sport se revărsa în acești puști duri de 14, 15 și 16 ani din Hilo; jumătate dintre ei abandonaseră deja școala.

Veneau la plaja asta, aflată la puțin peste trei kilometri de centrul localității Hilo, de patru ori pe săptămână. Pentru câteva ore erau parte integrantă din ceea ce localnicii numeau Hawaii-ul din vederi, cel din showurile

de televiziune, din filme și din broșurile de la Camera de Comerț.

— Da' ce-am greșit, Mac, omule? întrebă Dennis, un adolescent de 14 ani, când ieși din apă.

— Păi, în primul rând nici măcar nu a fost valul tău, a fost al lui Mele, zise Mac.

Cei doi se aflau la capătul plajei barierei de corali. Honoli'i era cunoscută drept o plajă bună pentru surferii locali, mai ales pentru că turiștii erau alungați de curenții puternici, iar puștii aveau plaja pentru ei.

Ultimul care ieși din apă era Lono.

Lono Akani, care crescuse fără tată și a cărui mamă era cameristă la hotelul Hilo, avea 16 ani și era preferatul lui Mac. Avea un talent înăscut pentru acest sport; ce i-ar fi plăcut lui Mac să fi fost la fel de talentat la vârsta lui!

Îl urmări pe Lono care acum luase poziția ghemuită pe o placă Thurso Surf, din cele pe care Mac le cumpărase pentru toți elevii lui. Chiar și de la distanța aceea Mac îl vedea zâmbind. Era sigur că într-o bună zi băiatul ăsta va găsi frica în ocean. Sau frica îl va găsi pe el. Dar nu astăzi, când plutea cu desăvârșită eleganță în interiorul crestei valului.

Lono ieși din apă, își luă placa sub braț și se îndreptă spre Mac, care îl aștepta pe plajă.

— Mulțumesc, spuse el.

— Pentru ce?

— Pentru că-mi amintești mereu să fiu atent la perechile care vin, spuse băiatul. De-aia am avut răbdare, *ya*, cum mi-ai zis tu, și am așteptat valul pe care mi l-am dorit.

Mac îl bătu pe umăr.

— *Keiki maika'i*.

Bun băiat!

Atunci auziră un vuiet care venea de sus. Auziră și simțiră cum plaja se zguduie sub ei, făcându-i pe amândoi să se clatine.

Băiatul nu știa ce să facă, să se uite în jos, să se uite în sus. Dar John MacGregor înțelese ce se întâmplă: știa să recunoască un tremur vulcanic, mai ales că era adesea însoțit de o degajare de gaz. Cercetă din priviri cerul de deasupra Big Island. Copiii, așijderea. Mac își aminti ceva ce-i spusese odinioară un profesor de la colegiu, despre vulcani și „frumusețea pericolului”.

Când pământul se domoli, telefonul din buzunar începu să bâzâie. Răspunse și o auzi pe Jenny Kimura:

— Mac, slavă Cerului că ai răspuns.

Jenny știa că, atunci când era la antrenamentele de surf cu băieții, nu-i plăcea să fie deranjat cu fleacuri de la muncă. Mai era o oră până la conferința de presă, deci Jenny nu putea să-l sune decât pentru ceva minor.

— Jenny, ce s-a întâmplat?

— Avem degazificare, spuse ea.

Nu, asta nu era deloc ceva minor.

— *Hō'ō'opa'ō'opa*, mormăi el, înjurând ca unul din surferii săi.